

De grote vijver van Thorembais.

Workingtesten voor Retrievers in België: de Finale

Tussen twee jachtseizoenen door organiseren Retrieverclubs in België verschillende workingtesten. Op deze proeven kunnen voorjagers nagaan hoever de training van hun Retriever gevorderd is en waar ze nog moeten bijschaven om in het najaar uit te blinken op de veldwedstrijden. De Belgische wedstrijden staan blijkbaar hoog aangeschreven want zij trekken vele deelnemers niet alleen uit eigen land maar ook uit Nederland en Duitsland.

Tijdens zo'n test worden de honden ingedeeld in drie niveaus volgens hun ervaring en leeftijd: initiatie, novice en open klas. Telkens worden er vijf proeven afgenomen op verschillende locaties waarbij de hond twee dummy's moet lokaliseren en zo snel mogelijk binnen brengen. Hierbij probeert men zoveel mogelijk reële jachtsituaties na te bootsen. Elke proef wordt gequoteerd op 20 punten zodat de eindscore maximaal 100 bedraagt. Wie tijdens de wedstrijd een zware fout begaat; een hond die inspringt voor hij een bevel krijgt of een dummy niet binnenbrengt, krijgt een nul voor dit onderdeel en kan meteen fluiten naar een klassement. In de tabellen wordt hij opgenomen als NC, non classée. De honden die tijdens het voorjaarsseizoen goed

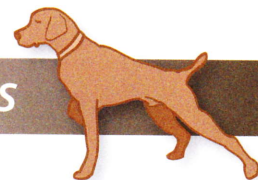
presteren en op minstens één WT in de top drie eindigen, worden uitgenodigd om deel te nemen aan de Finale Workingtest. Dit jaar werd het evenement georganiseerd door de Belgian Labrador Retriever Club op het jachtrevier van Baron Philippe Poswick in Thorembais. Dit terrein is legendarisch in de geschiedenis van de Belgische Retrievers aangezien er al 25 jaar veldwedstrijden op eenden worden georganiseerd. In 1993 was dit het decor voor de eerste Coupe d'Europe. Een terrein dus waar het voor de honden niet evident is om te werken op dummy's gelet op de aanwezigheid van waaiing van echt wild. Op 11 juli 2009 waren een veertigtal voorjagers met hun Retrievers op de afspraak. De organiserende club had de proeven degelijk voorbereid en uitgetest

zodat zij zowel correct als selectief zouden zijn. Het vooropgestelde doel was kijken in hoeverre de honden beschikken over de noodzakelijke natuurlijke kwaliteiten zijnde het markeren na het schot en het terugvinden van het wild. De finale loopt enigszins anders dan een normale workingtest. In de voormiddag kregen de deelnemers bij de drie keurmeesters (Patsy Deheyder, Lydia Goossens en Stefaan Bollen) een proef voorgeschoteld waarbij het werk te water en te land werd geëvalueerd. Tijdens de middagpauze overlegden de keurmeesters welke honden verder konden deelnemen aan de "kleine finale" met per groep telkens nog een tiental honden.

Voor dit onderdeel hadden de keurmeesters een open terrein van vele honderden meters lengte uitgekozen. De begroeiing bestond er uit maaigras van 40 centimeter hoog met op het einde ervan een opglooiend veld met aardappelen. Er werd telkens een walkup georganiseerd waarbij de honden voor de lijn een schot met opgeworpen dummy kregen. De eerste hond diende die gemarkeerde dummy zo snel mogelijk en op commando binnen te brengen. Daarna werd de walkup verder gezet waarbij achter de lijn een schot viel. De tweede hond diende zich te keren en werd uitgestuurd naar het andere einde van het grasveld waar het terrein overging in een gigantisch aardappelveld. Hierin was een ovaalvormig gebied begroeid met planten in bloei. Wellicht een gebiedje waarin hele sterke geuren werden afscheiden door de planten. Uiteraard werden de dummy's net hier verstoppt. Voor de jongste honden was er vooraf een marking geweest van de dummy's terwijl er vanaf novice verondersteld werd dat men de honden op een blind apport kon inzetten. Bij initiatie overleefden alle honden deze proef.



Het aardappelveld keldert voor velen de hoop op een finale plaats.



Bij novice bleek het een stuk moeilijker om de "aard-appeldummy" binnen te krijgen. De ene hond na de andere sneuvelde. Ofwel vormde de overgang van gras naar veld een barrière, ofwel gingen de honden te ver in het veld, ofwel gingen ze zelfstandig jagen in het aangrenzend korenveld. We hoorden vele fluitjes, vele 'go back' of 'get in' bevelen. In bijna alle gevallen kregen de voorjagers van de keurmeesters de vraag om hun hond "leeg" terug te roepen. Slechts 2 honden slaagden in de opdracht, zij het niet zonder enige aansturing en koelbloedigheid van hun baas. Bij de open klas kreeg men dezelfde opdracht, zij het dat de afstand nog wat vergroot werd. Ook hier waren er verschillende honden die forfait moesten geven. Na een korte briefing bleek dat nog slechts enkele uitverkorenen de "Grote Finale" zouden spelen. De vier initiatiehonden werden op het open grasveld geplaatst in de richting van de prachtige grote vijver van het kasteel. Her en der vielen schoten en werden dummy's geworpen op het land of in het water. Zodra de gesimuleerde eendentrack over was, werden honden buiten competitie uitgestuurd om de dummy's op te halen. Al die tijd werd verondersteld dat de wedstrijdshonden rustig en steady op post zouden blijven, hetgeen ook wonderwel lukte met de jonge hondjes geboren eind 2006 of in 2007. Daarna kregen de voorjagers opdracht om hun hond over het lange grasveld te sturen op dummy's die in een duistere bosrand gevallen waren tijdens de drift. Twee honden kwamen in de problemen omdat ze op eerdere valplaatsen gefocust waren. Zodoende konden slechts twee deelnemers nog hopen op de eindzege.

Bij Novice was het deelnemersveld intussen nog verder uitgedund. Twee honden werden op post geplaatst waarbij eenzelfde drift werd georganiseerd. De dummy's kwamen letterlijk uit de lucht gevlogen en de schoten waren overal. Na het apporteren van al dat "wild" door de pickingup-honden kwam de aap uit de mouw. De finalisten kregen de opdracht

hun hond het water op te sturen en dan rechts op 100 meter op de oever te krijgen waar een blinde dummy achter een struik verscholen zou liggen. De kans om de hond over de ganse oever te laten lopen werd geblokkeerd doordat een vergeten stuk op de hoek van de vijver achtergebleven was.

Dit stuk binnenhalen stond gelijk aan "wrong bird" en dus een uitsluitingsfout. Mijn zwarte labrador Fellow mocht als eerste ingezet worden. Ofschoon waterwerk niet echt zijn ding is, kreeg ik hem vlot te water en bleef hij een gestrekte lijn aanhouden naar de oever die zich op zestig graden vooruit bevond. Eenmaal op de rand daar nam hij aan dat de prooi wellicht in het water tegen de oever te vinden zou zijn. Het kostte mij de nodige bevelen, én punten, om hem uit het water te krijgen en dan nog dertig meter naar links van mij weg te sturen. Nooit eerder was ik zo tevreden dat de dummy uiteindelijk in mijn handen lag. Mijn Nederlandse tegenstrever mocht zijn gele Lab, Mike, daarop ook uitsuren. De hond ging aarzelend te water en zijn voorjager kreeg hem niet in een rechte lijn. Na herhaald bijsturen kwam de hond terug aan land en deed Rinus de meesterzet van de dag. Hij stuurde zijn hond langs de oever en kon hem affluiten net voor de lokaasdummy. Dan in een rechte hoek terug het water in en langs de oever verder jagen tot dicht bij de opdracht. Ook bij hem kwam de dummy uiteindelijk binnen. Gelet op zijn beter puntentotaal op de andere proeven was de winnaar meteen gekend.

De Open klas kreeg dezelfde opdracht als de Novice, alleen werd de afstand tot het water vergroot en werd de dummy twee keer zover gelegd. Ook hier

Resultaten Finale Workingtest België 2009

Open Klas

1 Delfien van de Schamsedijk. (Gol)	Cyriel Roelants (B)	73/100
2 Stonehunter Dartmore Connor. (Gol)	Eveline Schloesser (D)	69/100

Novice Klas

1 Fellow of the Charmed Angel(Mike)(Lab)	Rinus Heijmans (NL)	74/100
2 Fellow of Ridersfort. (Lab)	Freddy Quackelbeen (B)	70/100

Initiatie Klas

1 Starcreek Gail.(Lab)	Maria Verachttert (B)	92/100
2 Starcreek Glenlivet.(Lab)	Annette Unkrig (D)	91/100

sneuvelde de eerste drie deelnemers. Hun hond ging niet ver genoeg of vond uiteindelijk niet de gewenste lokaasdummy. Slechts twee honden liepen een foutloos parcours, waarbij gezegd moet worden dat de winnaar, Golden Delfien, een werkelijk subliem stukje werk liet zien. Het vertrouwen van die hond in haar baas was fenomenaal. Zij ging in een rechte lijn het water in en trok een gans eind door. Eenmaal op de oever was een simpel bevel genoeg om haar bij de dummy te brengen. Het applaus van de toeschouwers was dan ook meer dan verdiend voor deze sympathieke voorjager.

De slotsom van de dag is dat de organiserende club gelijk had. De proeven waren correct en zeker selectief. In elke groep bereikten slechts twee honden de eindstreep en het puntentotaal was navenant. Dit was geen finale met weggevertjes, voor elk punt moest hard gewerkt worden. De les was duidelijk voor iedereen. Een Retriever is een rustige jachthond die na het schot het wild met zo weinig mogelijk hulp, zo snel mogelijk binnen brengt en dit met een minimale verstoring van het revier. Iedereen weet dat het hier in het najaar op aan zal komen zowel tijdens veldwedstrijden als tijdens pick-updagen.

Freddy Quackelbeen



De keurmeesters en de geplaatste honden: links Eveline Schloesser en Cyriel Roelants, midden Rinus Heijmans en Freddy Quackelbeen, rechts Annette Unkrig en Maria Verachttert.